

Книга Даниїла — Номер дев'яностий

Розкриття the Daily: історичне дослідження суперечок і протиріч

Jeff Pippenger

2024-02-23

Якщо ви уважно придивилися до останнього уривка в попередній статті, то звернулися й до його першоджерела — уривка, що міститься в книзі «Ранні твори», яку, за твердженням А. Г. Данієлса, він узяв із собою на інтерв'ю з Сестрою Вайт у 1910 році щодо «щоденного». Ті, хто працював над утвердженням «брехні», ніби «щоденне» означає служіння Христа у святині, мусили підірвати пряме й чітке схвалення Сестри Вайт правильного погляду, який було дано тим, хто виголошував клич години суду. Вигадана ними «брехня» полягала в тому, що єдиним застереженням, щодо якого Сестра Вайт була конкретною, було застереження проти визначення часу. Саме це намагається обґрунтувати Артур Вайт у своїй біографії, і саме це його батько, син Еллен Вайт, та Данієлс намагалися довести вигаданим інтерв'ю.

Як уже зазначалося, не існує жодного запису про будь-яке інтерв'ю між сестрою Вайт і Данієлсом щодо «щоденного». Про нібито інтерв'ю заговорили у 1931 році. Якби сестра Вайт під час інтерв'ю 1910 року схвалила хибний погляд Данієлса щодо «щоденного», то чому він, якого сестра Вайт називала ревним у просуванні своєї думки, мовчав про її схвалення протягом двадцяти одного року? Це було не інтерв'ю, а вигадка.

Вигадка інтерв'ю намагалася подати контекст її висловлювання про «щоденне» так, нібито це було чимось другорядним щодо її застереження проти встановлення часу, а Артур Вайт залишив свої відбитки на цій брехні тим, як він представив це в історії 1931 року. Як християнин, він мав би просто викласти історію і залишити історичний ревізіонізм за дужками. Ми завершили останню статтю уривком з 1850 року, від якого походить уривок у «Early Writings». Це твердження вперше з'явилось 1850 року в «Review», а потім знову — у книзі «Experience and Views». Втретє воно з'являється у книзі «Early Writings», але під час його включення до цієї книги відбулися певні зміни. Однак ми б не сказали, що багато творів Духа пророцтва були змінені, як дехто стверджує, намагаючись дискредитувати її працю.

Господь показав мені, що таблиця 1843 року була керована Його рукою і що жодну її частину не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів. Що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Він не відняв Свою руку.

Тоді я побачив щодо 'Щоденного', що слово 'жертва' було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильний погляд на нього тим, хто виголосили клич про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були однастайні щодо правильного розуміння 'Щоденного'; але після 1844 року, в замішанні, були прийняті інші погляди, і за цим послідували темрява й замішання. Review and

Herald, 1 листопада 1850 р.

Цей уривок спочатку був опублікований у виданні The Present Truth за 1849 рік, але його надрукували в Review and Herald у листопаді 1850 року. В оригінальному рукописі Сестра Вайт прямо зазначає, що вона записує кілька речей, які Господь нещодавно показав їй, і, читаючи всю статтю, ви побачите, що розглянуто багато тем. Їй було показано близько двадцяти різних тем. Суть у тому, що в оригінальній статті тема «the daily» і тема «time setting» були двома різними одкровеннями того, що їй було показано.

В оригінальному рукописі їх було подано в різних абзацах. Коли уривок було передруковано в «Experience and Views», редактори об'єднали абзац, де Сестра Вайт підтримує піонерський погляд на «щоденне», із наступним абзацом, який застерігає від визначення часу. Читаючи оригінал, зверніть увагу, що на деякі теми робиться наголос шляхом написання слів із великої літери. В абзаці, де вона схвалює піонерський погляд на «щоденне», вона пише слово Щоденне з великої літери, а в наступному абзаці вона пише слово Час з великої літери, тим самим позначаючи чітке розмежування між двома темами, які їй було показано.

Дорогі браття і сестри,

Я бажаю дати вам короткий нарис того, що Господь нещодавно показав мені у видінні. Мені було показано красу Ісуса і любов, яку ангели мають один до одного. Ангел сказав: «Хіба ви не бачите їхньої любові? — наслідуйте її». Так само Божий народ має любити один одного. Краще нехай осуд упаде на тебе самого, ніж на брата. Мені було показано, що звістка «продавайте те, що маєте, і подавайте милостиню» деякими не була подана у своєму ясному світлі; що справжня мета слів нашого Спасителя не була ясно представлена. Мені було показано, що мета продажу полягала не в тому, щоб давати тим, хто здатний працювати і утримувати себе, а в тому, щоб поширювати істину. Гріх підтримувати і потурати тих, хто здатний працювати, у ледарстві. Дехто ревно відвідував усі зібрання; не щоб прославити Бога, а заради «хлібів і риб». Таким набагато краще було б залишатися вдома, працюючи своїми руками — «те, що добре» — щоб забезпечити потреби своїх родин і щоб мати що дати на підтримку дорогоцінної справи теперішньої істини.

Мені довелося бачити, що деякі помилилися, молячись про зцілення хворих перед невіруючими. Якщо хтось із нас хворіє і кличе пресвітерів церкви, щоб вони помолилися над ним, відповідно до Якова 5:14–15, ми повинні наслідувати приклад Ісуса. Він вивів невіруючих із кімнати, а потім зцілив хворих; тому ми маємо прагнути відділитися від невір'я тих, хто не має віри, коли молимося за хворих серед нас.

Тоді мою увагу було звернено до того часу, коли Ісус відвів своїх учнів наодинці до горниці і спершу вмив їм ноги, а потім дав їм спожити переламаний хліб — як символ його переламаного тіла, і виноградний сік — як символ його пролитої крові. Мені було показано, що всі повинні чинити з розумінням і наслідувати приклад Ісуса в цих речах, і, коли дотримуються цих установлень, повинні бути, наскільки це можливо, відокремленими від невіруючих.

Тоді мені було показано, що сім останніх кар будуть вилиті після того, як Ісус покине Святилище. Ангел сказав: Це гнів Бога та Агнця спричиняє знищення або смерть нечестивих. На голос Бога святі будуть могутні та грізні, як військо з прапорами; але тоді вони не виконають написаного суду. Звершення суду буде наприкінці тисячі років.

Після того, як святі перемінені у безсмертних і разом узяті вгору, і одержують свої арфи, вінці тощо, та входять у Святе Місто, Ісус і святі сідають на суд. Розкриваються книги — книга життя і книга смерті; у книзі життя записані добрі вчинки святих, а в книзі смерті — злі вчинки нечестивих. Ці книги порівнювали з Книгою Закону, Біблією, і згідно з нею їх судили. Святі в єдності з Ісусом виносять свій суд над мертвими нечестивцями. Дивіться! — сказав ангел, — святі сидять на суді, в єдності з Ісусом, і відмірюють кожному з нечестивих згідно з учинками, вчиненими в тілі, і напроти їхніх імен занотовується, що вони мають одержати під час виконання вироку. Це, як я бачив, була праця святих з Ісусом у Святому Місті, перед тим як воно зійде на землю, протягом тисячі років. Потім, у кінці тисячі років, Ісус разом з ангелами і всіма святими, що з Ним, залишає Святе Місто, і коли Він спускається на землю разом із ними, мертві нечестивці воскресають, і тоді самі ті, що «прокололи Його», воскреснувши, побачать Його здалека у всій Його славі, з ангелами й святими з Ним, і будуть ридати через Нього. Вони побачать сліди від цвяхів на Його руках і на Його ногах, і місце, де вони встромили спис у Його бік. Сліди від цвяхів і від списа тоді будуть Його славою. Саме наприкінці тисячі років Ісус стане на Оливній горі, і гора розділиться, і стане величезною рівниною, а ті, хто тікають у той час, — це нечестивці, щойно воскреслі. Тоді Святе Місто спускається і зупиняється на рівнині.

Тоді Сатана наповнює воскреслих нечестивців своїм духом. Він лестить їм, що військо в Місті мале, а його військо велике, і що вони можуть подолати святих і взяти Місто. Поки Сатана збирав своє військо, святі були в Місті, споглядаючи красу та славу Божого Раю. Ісус був на їхньому чолі, провадячи їх. Раптом прекрасний Спаситель зник із нашого гурту; але скоро ми почули Його прекрасний голос, що промовляв: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, успадкуйте царство, приготоване для вас від заснування світу». Ми зібралися навколо Ісуса, і щойно Він замкнув брами Міста, над нечестивцями було проголошено прокляття. Брами були зачинені. Тоді святі розгорнули свої крила й піднялися на верхівку муру Міста. Ісус також був із ними; Його корона виглядала блискучою і славною. Це була корона в короні — їх було сім. Вінці святих були з найчистішого золота, оздоблені зорями. Їхні обличчя сяяли славою, бо вони були в точній подобі Ісуса; і коли вони піднялися й усі разом рушили до вершини Міста, мене переповнив захват від цього видовища.

Тоді нечестиві побачили, що вони втратили; і від Бога на них зійшов вогонь і спалив їх. Це було звершення присуду. Тоді нечестиві одержали відповідно до того, як святі в єдності з Ісусом відміряли їм протягом тисячі років. Той самий вогонь від Бога, що спалив нечестивих, очистив усю землю. Зруйновані, зубчасті гори розтопилися від палкого жару; так само й атмосфера, і вся стерня була спалена. Тоді перед нами відкрилася наша спадщина, славна й прекрасна, і ми успадкували всю оновлену землю. Усі ми гучним голосом вигукнули: Слава, Алілуя.

Мені також було показано, що пастирі мають радитися з тими, кому вони мають підстави довіряти, з тими, хто були причетні до всіх звісток і тверді в усій теперішній істині, перш ніж відстоювати будь-яке нове важливе положення, яке, на їхню думку, підтримує Біблія. Тоді пастирі будуть цілковито єдині, і єдність пастирів відчує церква. Мені було показано, що такий шлях запобіг би прикрим поділам, і тоді не було б небезпеки, що дорогоцінне стадо буде розділене, а вівці будуть розсіяні без пастиря.

23 вересня Господь показав мені, що Він вдруге простягнув Свою руку, щоб повернути останок Свого народу, і що в цей час збирання треба подвоїти зусилля. У час розсіяння Ізраїль був уражений і роздертий; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. У час розсіяння зусилля, спрямовані на поширення істини, мали мало впливу, досягали малого або й нічого; але в час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля для поширення істини матимуть задуманий ефект. Усі повинні бути єдині й ревні в цій праці. Я побачила, що соромно комусь звертатися до часу розсіяння по приклади, які мають керувати нами тепер, у час збирання; бо якщо Бог зробить для нас тепер не більше, ніж Він робив тоді, Ізраїль ніколи не буде зібраний. Так само необхідно, щоб істина публікувалася в газеті, як і проповідувалася.

Господь показав мені, що таблиця 1843 року була керована Його рукою і що жодну її частину не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів. Що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Він не відняв Свою руку.

Тоді я побачив щодо «Щоденного», що слово «жертва» було додане людською мудрістю і не належить до тексту; і що Господь дав правильне розуміння цього тим, хто виголошував звістку про годину суду. Коли існувала єдність, до 1844 року, майже всі були єдині щодо правильного розуміння «Щоденного»; але від 1844 року, у сум'ятті, були прийняті інші погляди, і настали темрява та замішання.

Господь показав мені, що з 1844 року час не був випробуванням і що час ніколи більше не буде випробуванням.

Тоді мені було вказано на деяких, хто перебуває у великій омані, ніби святі ще мають іти до Старого Єрусалиму тощо, перш ніж прийде Господь. Такий погляд розрахований на те, щоб відвернути думки та увагу від теперішнього Божого діла за звісткою третього ангела; бо якщо нам належить іти до Єрусалиму, то наші думки природно будуть там, а наші кошти будуть утримані від іншого використання, щоб доправити святих до Єрусалиму. Я побачила, що причина, чому їх залишили зайти в цю велику омани, полягає в тому, що вони не визнали й не покинули своїх помилок, у яких перебували протягом низки минулих років. *Review and Herald*, 1 листопада 1850 р.

Уривок починається словами: «Я бажаю подати вам короткий нарис того, що Господь нещодавно показав мені у видінні». Було представлено кілька тем, і вона не посднувала абзац, що стосувався «the daily», з наступним абзацом. Це було зроблено пізніше редакторами, які помістили цей уривок у *Experience and Views*, а згодом — у *Early Writings*. У *Experience and Views* редактори опустили перші вісім абзаців і об'єднали абзаци, що

стосувалися того, що їй було показано про «the daily», та про визначення часу. Experience and Views було опубліковано 1851 року, а Early Writings — 1882 року.

Early Writings по суті складався з тих самих чотирьох абзаців, що з'явилися в Experience and Views, але з одним істотним винятком. У Experience and Views абзац з одного речення, який стосувався визначення часу, було об'єднано з попереднім абзацом, що стосувався «щоденного». Потім було включено абзац, який спочатку йшов після абзацу про визначення часу. У Early Writings між абзацом, який тепер стосується і «щоденного», і визначення часу, та абзацом, що спочатку йшов після нього і пояснював, чому неправильно здійснювати паломництва до старого Єрусалима, було розміщено абзац, узятий з іншого місця в Experience and Views.

Абзац, який було вилучено з іншої сторінки Experience and Views, а потім вставлено в уривок Early Writings, лише додав до плутанини щодо «щоденного», що почалася з 1844 року. Цього абзацу не було в оригінальній розповіді Сестри Вайт про її видіння.

"Господь показав мені, що вістка третього ангела має йти і бути проголошена розсіяним дітям Господнім, і що їй не слід прив'язувати до часу; бо час більше ніколи не буде випробуванням. Я бачила, що деякі впадають у фальшиве збудження, яке виникає від проповіді про час; що вістка третього ангела сильніша за час. Я бачила, що ця вістка може стояти на власній основі, і що їй не потрібен час, щоб її зміцнити, і що вона піде в могутній силі, звершить свою працю і буде скорочена в праведності." Досвід і видіння, 48.

Абзац із сорок восьмої сторінки «Experience and Views» було вставлено після абзацу в «Early Writings», який було створено шляхом поєднання двох різних абзаців, і в ньому було зроблено наголос на визначенні часу, якого не було в оригінальному викладі.

У 1931 році старійшини, які керували народом Єрусалима, вигадали історію, у якій стверджувалося, що Данієлс у 1910 році брав інтерв'ю у сестри Вайт, і в наданому Данієлсом свідченні він посилається на діаграму 1843 року та каже, що під час інтерв'ю з сестрою Вайт він вказав на неіснуюче святилище на цій діаграмі. Нібито в нього була з собою книга «Ранні твори», і коли він запитував її, що вона мала на увазі, то, з огляду на її відповіді, він міг лише дійти висновку, що уривок у «Ранніх творах», який підтримує піонерський погляд на «the daily», насправді був застереженням проти визначення часу. Через двадцять один рік після вигаданого інтерв'ю і через шістнадцять років після смерті осіб, у яких нібито брали інтерв'ю, Данієлс вміщує це свідчення в історію третього покоління.

Ф. С. Гілберт був знавцем єврейської мови і підтримував правильний погляд на «щоденне» як язичництво не просто тому, що піонери та Еллен Вайт так казали. Він обстоював його, спираючись на розуміння єврейського тексту, яким користувався пророк Даниїл. Він був провідним адвентистським знавцем єврейської мови того часу. Коли суперечка щодо «щоденного», яку просували Данієлс і Прескотт, продовжувала загострюватися, Гілберт був одним із провідних учених, що стали на захист позиції піонерів. 8 червня 1910 року він

мав зустріч із Еллен Вайт і згодом занотував те, про що вони з сестрою Вайт говорили. Свідчення Даніеллса цілком протилежне свідченню Ф. С. Гілберта.

У двадцятому томі Manuscript Releases, на сторінках з сімнадцятої по двадцять другу, Сестра Вайт розглядає позицію Даніеллса та Прескотта щодо «щоденного». Фрази, які ви знаходите у звіті Ф. С. Гілберта про його інтерв'ю з Еллен Вайт, майже ідентичні тому, що сама Сестра Вайт зазначила в уривку з Manuscript Releases. Отже, багато років до того, як Manuscript Releases були опубліковані та випущені, не було жодного конкретного натхненного свідчення, яке б спростувало або підтвердило твердження Даніеллса щодо змісту інтерв'ю, яке він нібито мав із Сестрою Вайт. Що важливіше, не було натхненного схвалення його хибного погляду на «щоденне». Ще важливіше — тепер, коли Manuscript Releases доступні, усе ще немає натхненного схвалення його хибного погляду на «щоденне»!

І все ж сьогодні у лаодикійському адвентизмі навчають, що Сестра Вайт не має позиції щодо "щоденного", окрім того, що це не "випробувальне питання" і ми повинні "мовчати на цю тему". Щось сьогодні перевернулося, і перевернулося те, що істинна позиція щодо "щоденного" тепер є поглядом меншості серед Божого народу. У 1910 році погляд меншості був поглядом Конраді, який просували Деніеллс і Прескотт, а погляд більшості був піонерською позицією.

Нижче подано заяву Ф. К. Гілберта про його інтерв'ю з сестрою Вайт; її слід порівняти з виданням Manuscript Releases, яке повністю вміщено у вісімдесят першій статті цієї серії «Книга Даниїла».

Даніелс і Прескотт . . . не давали старшим братам у справі жодного шансу щось сказати. . . . Даніелс був тут, щоб побачитися зі мною, а я не став із ним зустрічатися. . . . Я не збирався говорити з ним ні про що. Щодо 'щоденного', яке вони намагаються роздути, — у цьому немає нічого. . . . Коли я був у Вашингтоні, здавалося, ніби щось просто скувало їхні уми, і я, здається, не міг до них достукатися. Ми не повинні мати нічого спільного з цією темою 'щоденного' . . . Я знав, що вони працюватимуть проти моєї звістки, і тоді люди вважали б, що моя звістка нічого не варта. Я написав йому і сказав, що він виявляє себе непридатним бути президентом Генеральної Конференції. . . . не та людина, щоб залишатися на посаді президента.

Якби це послання про «щоденне» було випробувальним посланням, Господь показав би мені. Ці люди не бачать кінця від початку в цій справі. . . . Я категорично відмовляюся бачитися з жодним із них, хто займається цією справою.

"Світло, яке було дано мені Богом, полягає в тому, що брат Деніелс перебував на посаді президента достатньо довго. . . . і мені було сказано більше не розмовляти з ним про жодне з цих питань. Я не стала зустрічатися з Деніелсом з цього приводу і не сказала йому ані слова. Вони благали мене дати йому зустріч, але я відмовилася. . . . Мені було сказано застерегти наш народ, щоб не мав нічого спільного з тим, чого вони навчають. . . . Господь заборонив мені це слухати. Я висловила, що не маю до цього ані крихти

довіри. . . . Уся ця справа, яку вони роблять, — це підступ диявола." Звіт Ф. С. Гілберта про інтерв'ю, яке Еллен Вайт дала йому 8 червня 1910 року.

Ми продовжимо цю тему в наступній статті.

"Той, хто бачить глибше, хто читає серця всіх людей, каже про тих, хто мали велике світло: 'Вони не засмучені й не приголомшені через свій моральний і духовний стан.' 'Так, вони вибрали свої власні дороги, і їхня душа тішиться своїми мерзотами. І Я також виберу їхні омани й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не чули; але робили зло перед Моїми очима та вибрали те, в чому Я не мав уподобання.' 'Бог пошле їм сильну омани, щоб вони повірили брехні,' бо вони не прийняли любові до правди, щоб їм спастися,' 'але мали задоволення в неправедності.' Ісаї 66:3, 4; 2 до Солунян 2:11, 10, 12."

Небесний Учитель запитав: «Яка ще більша омана може обдурити розум, ніж удавання, ніби ти будеш на належній основі і Бог приймає твої діла, тоді як насправді ти провадиш багато справ згідно зі світською доцільністю і грішиш проти Єгови? О, це велике ошуканство, полонлива омана, що оволодіває розумами, коли люди, які колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом і силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього»."

Бог не змінився щодо своїх вірних слуг, які зберігають свої одежі незаплямованими. Але багато хто вигукує: «Мир і безпека», тоді як на них насувається раптова погибель. Якщо не буде глибокого покаяння, якщо люди не впокорять свої серця сповіддю і не приймуть істину такою, якою вона є в Ісусі, вони ніколи не ввійдуть у небо. Коли очищення відбудеться в наших рядах, ми більше не будемо спочивати безтурботно, вихваляючись, ніби ми багаті й розбагатіли, і ні в чому не маємо потреби.

Хто може правдиво сказати: «Наше золото випробуване у вогні; наші шати незаплямовані світом»? Я побачив, як наш Учитель вказував на шати так званої праведності. Зірвавши їх, Він оголив скверну під ними. Тоді Він сказав мені: «Хіба ти не бачиш, як вони лицемірно прикрили свою скверну й гнилизну свого характеру? „Як стало вірне місто блудницею!” Дім Мого Отця зроблено домом торгівлі, місцем, звідки відійшли Божа присутність і слава! Через це — слабкість, і бракує сили.»

Якщо ж церква, яку нині заквашує її власне відступництво, не покається і не навернеться, вона споживатиме плоди своїх учинків, доки не зненавидить себе. Коли вона противитиметься злу й обиратиме добро, коли шукатиме Бога з усією покорою і досягне свого високого покликання у Христі, стоячи на платформі вічної істини і вірою осягаючи приготовані для неї досягнення, вона буде зцілена. Вона постане у своїй Богом даній простоті й чистоті, відокремлена від земних тенет, показуючи, що істина справді зробила її вільною. Тоді її члени справді будуть обранцями Божими, Його представниками. Свідчення, том 8, 249, 250.